

РЕШЕНИЕ

№ 11338

гр. София, 09.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 19.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **4440** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Производството е образувано по жалба на М. Ю. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Афганистан, [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], [улица] срещу Решение № 5450/12.04.2024 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т.т. 2 и 4 от ЗУБ, на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Твърди незаконосъобразност на решението, поради противоречието му с материалния закон. Моли отмяна на решението.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Прокурорът не взема становище по жалбата.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Обжалваното решение е постановено във формата и от органа по чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, поради което е валидно.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност

към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила вх. № ВР-13-197/06.03.2023 г. пред ДАБ при МС. ДАБ при МС е провела процедура по 63а от ЗУБ, като е поканила и провела интервю с жалбоподателя, събрала е и други писмени доказателства във връзка с произнасяне по молбата. Правилно е обжалваното решение, което съобразява, че за жалбоподателя не са налице основанията по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, защото видно от отговорите в интервюто, той не заявява, че е обект на преследване по признаците по чл. 8, ал. 1 то ЗУБ. Жалбоподателят напуска Афганистан преди властта да бъде взета от Талибаните, последователно влиза в Иран и Турция, като от последната държава влиза незаконно в България, където е заловен от полицията, като е установено, че крайната му цел е Германия. В проведеното интервю в процедурата по чл. 63а от ЗУБ жалбоподателят заявява, че крайната му цел преди задържането е Германия, а в съдебното заседание от 19.06.2024 г. заявява, че иска до остане да живее и работи в България. Посоченото разкрива характеристиките на лице – икономически мигрант, както правилно се приема с обжалваното решение. В подкрепа на това е и обстоятелството, че обжалваното решение е в рамките на втора процедура за жалбоподателя по предоставяне на международна закрила пред ДАБ. Първият път жалбоподателят не се явява на интервюто, поради самоволно напускане на общежитието на отдел ПМЗ – Военна рампа, където е настанен. Тези факти се установяват с неоспореното Решение № 8798/09.05.2023 г. на Зам. председателя на ДАБ при МС /л. № 63/, с което е прекратено първото производство за предоставяне на международна закрила. Този факт следва да се вземе предвид във връзка с разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Правилно е обжалваното решение, в частта, с която се отхвърлят твърденията на жалбоподателя относно това, че баща му е бил полковник от афганистанската армия на предходната власт преди установяването на режима на талибаните, който е убит на фронта в битка срещу тях; че и жалбоподателят е бил част от тази армия, воювала срещу талибаните и че е раняван; че поради това му минало животът му е обект на заплахата от страна на талибаните. За установяване на тези факти жалбоподателят представя ксерокопие на заплашващо го писмо от талибаните /л. № 47/, както и медицинско удостоверение № 73.03/2024 г. , издадено от български съдебен медик /л. № 42/, според което раните по тялото на жалбоподателя могат да са от твърдяното раняване на фронта. Правилни са съображенията на административния орган, че заплашващото писмо е ксерокопие и няма сигурен произход, като взема предвид и становището на ДАНС за зачестилите масови използвания на такива фалшиви писма /л. № 29/, както и справка на ДАБ при МС, Дирекция „Международна дейност“ /л. № 30/, която посочва за такава практика на използване на фалшиви писма от афганистански мигранти, както и за липсата на практика за използване на такива писма от талибаните. Правилни са съображенията на административния орган, че фактите по бежанската история на жалбоподателя изключват достоверност на заплахите. Жалбоподателят влиза незаконно в България, заловен е от органите на полицията на път на Германия, отклонява се от първата процедура по предоставяне на международна закрила и незаконно влиза в Австрия, откъдето е върнат в България. Едва при втората процедура пред ДАБ при МС представя заплашващото го писмо и развива версията за убийството на баща му на фронта и неговото раняване. При тази система от факти не може да се приеме за достоверна версията на заплашващото го

писмо, дори и да се приеме, че жалбоподателят действително е ранен на фронта в битка срещу талибаните, каквито са индициите по горесцитираното медицинско удостоверение № 73.03/2024 г. За пълнота следва да се посочи, че съгласно представената по делото справка на ДАБ при МС, Дирекция „Международна дейност“ /л.л. №№ 31-33/, талибаните заявяват амнистия за всички, които са воювали срещу тях, но въпреки това са извършени екзекуции и насилие. Не може да се приеме, обаче, че те са масови и безогледни, предвид числата по справката. В този смисъл, не може да се направи извод, че опасността се разпростира и върху жалбоподателя, предвид и данните по справката, че талибаните правят опит за икономическо и институционално стабилизиране на държавата.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Тези критерии за понятието „тежки посегателства“ възпроизвеждат чл. 15 от ДИРЕКТИВА 2004/83/ЕО НА СЪВЕТА

от 29 април 2004 година

относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Посочи се, че в цитираното интервю на жалбоподателя по чл. 63а от ЗУБ, той свързва заплахата срещу него с участието на семейството му в борбата с талибаните, която версия, обаче, съдът отхвърля, поради което не се установяват срещу жалбоподателя в Афганистан реални опасности от цитираните критерии по т.т. 1 и 2. Правилно с обжалваното решение се приема, че в случая не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на европейските общности по тълкуването на чл. 15 от ДИРЕКТИВА 2004/83/ЕО НА СЪВЕТА

от 29 април 2004 година, които се прилагат във връзка с чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращо въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, поради самия факти на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи. Правилно с обжалваното решение е приета, че не се установява спрямо жалбоподателя да са налице сериозни и потвърдени заплахи, налични и към момента на процедурата, за да се счита, че ако се завърне в държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, за да му бъде предоставен хуманитарен статут. Както се прие, няма данни за това от интервюто на жалбоподателя по чл. 63а от ЗУБ, отнесено към цялата му беженска история. В рамките на цялостно изследване на фактите и обстоятелствата по реда на чл. 35 от АПК, освен интервюто с жалбоподателя, административният орган е приобщил по преписката и справка относно политическата и икономическата обстановка в Афганистан на Дирекция „МЕЖДУНАРОДНА ДЕЙНОСТ“ при ДАБ при МС. От нея

е видно, като по делото не се установява противното, че политико-икономическото положение в Афганистан е сложно. То е основано на слаба, но международно-подпомагана икономика, и основано на неевропейски религиозно-културен светоглед. От това, обаче, по никакъв начин, не може да се направи извод, че по отношение на жалбоподателя в Афганистан съществуват заплахите по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно т. 20 от НАСОКИ ОТНОСНО НУЖДИТЕ ОТ МЕЖДУНАРОДНА ЗАКРИЛА НА ЛИЦА, БЯГАЩИ ОТ АФГАНИСТАН на ВЪРХОВНИЯ КОМИСАРИАТ ЗА БЕЖАНЦИТЕ НА ООН : тъй като ситуацията в Афганистан е нестабилна и може да остане несигурна още известно време, заедно с мащабна хуманитарна извънредна ситуация в страната, ВКБООН продължава да призовава държавите да преустановят принудителното връщане на граждани и бивши обичайно живущи в Афганистан, включително тези, чиито молби за убежище са отхвърлени. Спирането на принудителните връщания служи като минимален стандарт и трябва да остане в сила до момента, в който сигурността, върховенството на закона и положението с правата на човека в Афганистан значително се подобрят, за да позволят безопасно и достойно връщане на онези, които са решени да не се нуждаят от международна закрила. Съдът приема, че насоките дават възможност на съответния съд да преценява конкретната ситуация и рисковете от връщане за конкретното лице в Афганистан, отнесени към нормите на вътрешното и международното право относно статута на бежанците, включително на Женевската конвенция за статута на бежанците от 28.07.1951 г. По делото се установи, че такива рискове за жалбоподателя, отнесени към цитираните разпоредби, не съществуват.

В заключение следва да се обърне внимание на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, според която хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Тази разпоредба дава възможност на приемащата държава да предостави хуманитарен статут на чужденец, когато за него не са налице общите критерии по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, но са налице други критерии от общохуманитарен характер. Такива биха могли да бъдат например нужда от лечение, епидемии в страната на произход, както и др.под. , каквито по делото не се установяват.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК съдът приема, че жалбата следва да отхвърли.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Ю. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Афганистан, [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], [улица] срещу Решение № 5450/12.04.2024 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.